

editorial:

LA LLEI D'ASSOCIACIONS I L'OPOSICIÓ DEMOCRÀTICA

40 ANIVERSARI DEL PSUC

Pintada a la Via Augusta, de Barcelona (Foto "Treball")

Vegeu declaració del Comitè Central, pàgines 4 i 5

La Llei d'associacions que les Corts acaben d'aprovar ha estat qualificada per alguns comentaristes com la peça essencial de la "Reforma" que Fraga preconitza i encapçala.

Aquesta apreciació té, no cal dir-ho, una part de veritat. Si tenim en compte que el sollevament franquista es va fer per acabar amb la democràcia i amb els partits i per instituir un règim totalitari basat en l'imperi exclusiu de l'anomenat Movimiento Nacional, la nova llei pressuposa el més clar reconeixement del fracàs del règim, el més clar símptoma que està arribant a la seva fi.

Però malgrat això la Llei és, pels seus orígens i característiques, profundament antidemocràtica. El règim actual, les seves lleis, les seves Corts i el seu govern, són l'herència de Franco i no poden pas constituir la font originària d'una nova legalitat democràtica, que hauran d'edificar els representants designats pel poble en eleccions lliures. La democràcia no pot atorgar-la, a dosis regulades i com un present, un poder dictatorial designat a dit, els títols de legitimitat del qual es deriven de la seva condició d'hereu de Franco.

La democràcia vol dir poder elegit de baix a dalt, exercici de la sobirania popular. I la nova Llei no es proposa de facilitar l'expressió d'aquesta sobirania sinó de limitar-la i regimentar-la per tal de mantenir -amb lleugers retocs de façana- el règim actual.

El principal objectiu de la Llei d'Associacions és aïllar els comunistes, enfrontar entre si els partits d'oposició al règim, convertir-ne una part en partits d'oposició del règim, és a dir, engolir-los o assimilar-los d'un en un a partir de llur divisió.

No és pas casual que tota l'oposició es mostri unànime en la crítica de la Llei i que fins i tot personatges tan destacats del règim com són Gorostiaga de la Mata, secretari general del Consell del Regne, o el conegut fraguista Gabriel Cisneros, s'hagin manifestat favorables a la legalització del Partit Comunista que, segons han dit Arias i Fraga, no serà autoritzada.

Cal dir, pel que fa a això, que els comunistes no ens sentim afectats per la referència que la Llei fa al totalitarisme d'obediència internacional com a motiu d'exclusió dels seus "beneficis".

(passa a la pàgina 2)

editorial

(ve de la pàgina 1)

Les posicions independents mantingudes pel nostre Partit al si del moviment obrer i comunista internacional durant els darrers anys, el caràcter profundament democràtic dels nostres fins immediats i del nostre projecte pluralista de via al socialisme, com també la nostra conducta irreprotxable en la lluita diària contra la dictadura des de fa quaranta anys, ens immunitzen contra els vells tòpics anticomunistes que Arias i Fraga repeteixen per inèrcia o per ceguesa, com si fóssim als anys quaranta. I rebutgem amb energia que, des de dins o des de fora del règim, s'especuli sobre la possibilitat que ens acollim a una llei d'aquest règim, que exigeix una "declaració d'acatament a l'ordenament constitucional" i que ens convertiria en súbdits obedients del poder llegat per Franco.

Hom pot preveure, per tant, que no s'acollirà o sotmetrà a aquesta Llei cap dels partits que formen el Consell de Forces Polítiques de Catalunya o que són membres de l'Assemblea de Catalunya. El Comunicat de la XVII Permanent de l'Assemblea, que ressenyem en un altre lloc de "Treball", n'és una bona prova.

Però és preocupant que en aquest moment crucial, en què l'oposició necessita estar unida i a l'ofensiva a escala de tot Espanya, el CFPC estigui paralitzat a causa de la disputa intersocialista provocada per la decisió del Reagrupament de canviar el seu nom pel de Partit Socialista de Catalunya. L'enverinament d'aquesta polèmica, quan sembla que s'havia arribat a una solució, dona peu per a pensar si no hi ha un propòsit deliberat de trencar el Consell o fer-li les mans per facilitar així l'èxit de la maniobra franquista, és a dir, perquè no hi hagi rebut unit d'aquesta Llei i contraofensiva de l'oposició.

El Comitè Executiu del PSUC ha procurat i procura, per tots els mitjans al seu abast, que el Consell es mantingui i es consolidi i que jugui un paper actiu en la promoció d'un acord general i d'una plataforma unitària única a escala espanyola -federada o coordinada-, capaç d'oferir una alternativa responsable de govern i de protagonitzar la ruptura pactada.

Però aconseguir això no depèn només de la negociació al si del Consell. Depèn també -i fonamentalment- de la nostra capacitat per a impulsar la lluita i la mobilització de masses, a partir dels problemes propis de cada sector i pels seus propis canals, i per a coordinar i desenvolupar el combat de tot el poble sobre la base dels quatre punts programàtics i dels altres acords de l'Assemblea de Catalunya. La lluita de les masses, la seva mobilització creixent, són indispensables per a superar la crisi del CFPC i per a fer fracassar els propòsits continuistes de la Llei d'Associacions i de la "Reforma" fraguista en el seu conjunt.

manifestacions per l'amnistia

MATARÓ

Dissabte 19 unes 12.000 persones del Maresme es manifestaven a Mataró per l'amnistia. Era la primera manifestació explícitament autoritzada pel Govern Civil de Barcelona a favor de l'amnistia. "AMNISTIA I LLIBERTAT" era l'eslògan dominant, al qual s'afegien: "VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA", "RETORN DELS EXILIATS", "LLIBERTAT PER A PAU MORALES" i altres. La marxa, amb banderes catalanes i pancartes unitàries, estava encapçalada pels signants de la convocatòria. Cap incident ni alteració de l'ordre públic.

SANTA COLOMA

Primera manifestació legal des de 1939 a Santa Coloma de Gramenet: unes 15.000 persones van desfilar durant hora i quart pels carrers el dia 19 demanant l'amnistia laboral. Convocaven les Comissions Obreres. "VISCA LES COMISSIÓNS OBRERES" i "VISCA LA CLASSE OBRERA" es barrejaven amb els crits que demanaven l'amnistia laboral. La solidaritat amb MOTOR IBERICA hi tingué una presència destacada. El president de la UGT local, Cristóbal García Gil, va prendre entre altres la paraula per dir: "El poble vol la llibertat i la vol ara!"

ELS PREUS ES DISPAREN

A partir de la xifra del pressupost mínim elaborat per la revista "Acción Empresarial" i de l'estructura de distribució de despeses elaborada per l'INE, i segons la metodologia utilitzada per l'Equip d'Anàlisi Laboral, es pot obtenir un pressupost mínim, el mes de febrer de 1976, de 30.907 pessetes per una família amb dos fills, a la ciutat de Barcelona. Més d'un terç correspon a alimentació. I el cost de la vida es dispara:

Percentatge oficial d'increment del cost de la vida

Any 1975	respecte al mes anterior	respecte al desembre de 1974	Any 1976	respecte al mes anterior	respecte al desembre de 1975
Gener	1'41	1'41	Gener	1'19	1'19
Febrer	0'95	2'37	Febrer	1'12	2'32
Març	0'66	3'05	Març	2'32	4'70
Abril	1'75	4'85	Abril	2'03	6'83
Maig	1'24	6'15	Maig (aprox.)	4'--	11'10

Gregori López Raimundo

el Partit Socialista Unificat de Catalunya

Ja està a la venda l'edició en català de l'opuscle "Què és i que vol el PSUC" escrit per Gregori López Raimundo. Molt aviat sortirà la versió en castellà. El preu és de 25 pessetes.

injustícia flagrant

El 52 per 100 de la població espanyola posseeix un 21 per 100 de la renda, mentre que el 22 per 100 és posseït per un 1 per 100 de la població.

Aquesta injustícia evidentíssima ve agreujant-se degut als mecanismes redistributius de la fiscalitat i la Seguretat Social. La pressió fiscal per aquests dos conceptes suportada pels estrats de renda més baixa és del 36,4 per 100 dels seus ingressos, és a dir, el doble de la suportada pels de renda més alta, que és el 18 per cent. I la cosa és encara més escandalosa si tenia present que aquestes xifres -corresponents a 1970 i publicades per "Hacienda Pública Española", núm. 26- representen un empitjorament respecte a 1964 i 1966.

M
sa
vaga
cast
rior
plar
E
dire
brex
tent
na m
pisé
que
rrifa
que
mes
coll
cia
L
most
de t
Fins
acte
llat
és v
sa.
L
IBER
lidà
te é
rà,
voca
de V
càrr
nomb
sa.
és
ses
soli
FOR
de l
pera
1'
an
aque
dari
P
va,
nió
300
a la
lona
lles
nega
amen
de c
L
i so
pert
parr
è e
prov
va s
L
és
dari
sa,
da o
jar-
MOTO

21-VI-1976

QUÈ FEM PER MOTOR IBÉRICA

Segons "El País", "l'actitud de duresa mantinguda per l'empresa durant la vaga podria ser motivada pel desig de castigar, de forma indirecta, les Comissions Obreres, que són presents a la plantilla de Motor Ibérica".

En tot cas, la reacció de l'actual directiva davant de l'actitud dels obrers ha estat la d'una autoritat prepotent que se sent ofesa i que ni es digna mirar els qui la posen en dubte: "No piséis la hierba, que os la tendréis que comer", va llençar en Pedro Olabaque. I frases com: "El que proteste, que venga, que voy a colgarle los cojones...", són habituals entre aquesta colla d'ineptes enxufats per obra i gràcia dels estaments oficials.

L'administració, d'altra banda, ha mostrat sense embussos la seva voluntat de tallar dràsticament l'acció obrera. Fins intents d'informar de la lluita en actes culturals públics han estat tallats per delegats governatius. També és visible el silenci imposat a la premsa.

La lluita dels treballadors de MOTOR IBÉRICA exigeix de tots una resposta solidària enèrgica i unida. El seu conflicte és ja, avui dia, un conflicte ciutadà, sobre el qual s'han pronunciat les vocalies laborals de les Associacions de Veïns de Barcelona, l'assemblea de càrrecs sindicals del Baix Llobregat i nombrosos centres i assemblees d'empresa. El dia 15, segons xifres oficials, més de vint-mil treballadors de diverses localitats catalanes van parar en solidaritat amb els treballadors de MOTOR IBÉRICA, entre els quals uns milers de la SEAT. Això marca un despertar esperançador del gegant de la Zona Franca. L'assemblea de CC.OO., els del tèxtil en lliurar un xec de 100.000 ptes., i aquest no és més que un cas de la solidaritat econòmica.

Però, sens dubte, l'acció més emotiva, que més impacte ha produït en l'opinió pública, ha estat la tancada d'unes 300 dones de treballadors de l'empresa a la parròquia de Sant Andreu de Barcelona. Les dones -tancades algunes d'elles amb criatures- han denunciat les negatives de l'empresa a negociar, les amenaces i agressions rebudes, la manca de canals de negociació i d'expressió.

L'esperit col·lectivista, respectuós i solidari de les dones tancades ha despertat l'admiració dels cristians de la parròquia, que els han enviat un missatge emocionat on diuen que han donat una prova que és possible construir una nova societat basada en la germanor.

La solidaritat, però, ha d'anar molt més enllà. Solidaritat econòmica i solidaritat de lluita, també. A cada empresa, a cada barri, a cada entitat, a cada organització comunista, cal plantejar-se: què hem fet, què fem per als de MOTOR IBÉRICA?

CAMACHO I ARIZA OPINEN SOBRE MOTOR IBÉRICA SOBRE LES CC OO

Marcelino Camacho i Julián Ariza, tots dos antics treballadors de Motor Ibérica (secció Perkins, Madrid), han passat per Barcelona. Un dels motius, diuen, és saludar els lluitadors d'aquesta empresa.

-La vaga d'ara té els seus orígens en el canvi de política de 1971, ens diu Ariza. Amb Gerardo Salvador Merino es practicava una política paternalista. Però a la seva mort, la necessitat d'expansió de l'empresa i la pressió del Ministeri de Treball perquè no siguin readmesos uns detinguts provoquen un canvi de les normes internes.

-L'home que posa en pràctica la nova línia és Juan Echevarría -diu Camacho. El que va dir amb orgull que m'havia acomiadat.

-A través d'una forta ofensiva basada en el xantatge -continua Ariza- Echevarría va aconseguir implantar normes noves que van permetre de triplicar la producció en un terme de mesos.

-Xantatge? De quina mena?

-Primer, acomiadar treballadors. Després, acceptar-ne la readmissió a canvi de l'acceptació, per part dels obrers, de les noves normes. Val a dir que durant els primers temps aquesta política va donar bons resultats a l'empresa, a Madrid i a Barcelona. Va començar a fallar a Pamplona, quan la seva duresa va topar amb la combativitat i unitat obrera i va provocar la vaga general a la ciutat. El preu polític era massa car.

-Com valoreu l'actual conflicte de Barcelona?

-Penso -diu Camacho- que ara és sobre tot una qüestió d'orgull, d'autoritarisme. S'ha arribat a un punt en què la reclamació dels obrers, 4.000 ptes., s'aproxima molt a l'oferta de l'empresa, que és de 3.000. L'empresa no vol cedir en qüestió d'acomiadaments.

-Els salaris de Motor Ibérica estan per damunt de la mitjana -diu Ariza. En canvi, les relacions laborals hi són extremadament reaccionàries. A les eleccions de 1975, a Madrid, l'empresa va intentar imposar una candidatura oberta favorable a ella. Els obrers ja sabien prou bé com anaven les coses, i la derrota de la candidatura groga va ser total: 92 vots contra 1.113. A Barcelona hi van haver 17 acomiadaments el mateix any, que han creat el clima actual de combativitat entre els obrers. És una empresa de futur amb mentalitat de passat, que manté l'obrer en la condició de súbdit. Pel seu tancament, pel seu despotisme, ha esdevingut tot un símbol del que cal combatre, tant avui sota la dictadura com demà sota la democràcia. Els treballadors han de proposar-se seriósament de fer desaparèixer aquest estil de comportament patronal.

-Què penseu de les acusacions de la CNT contra el projecte d'assemblea general de CC.OO.?

-Ho llegia aquest matí -diu Ariza- i no m'ho acabava de creure. Hem explicat mil vegades com entenem el Congrés Constituent del Sindicat unitari, només possible amb les llibertats polítiques. Hem dit que estem disposats a organitzar-nos en Federació o Confederació, a partir d'assemblees de base però també d'acords per dalt amb tots els corrents sindicals, sense que ningú pugui sentir-se marginat.

-No vull prestar intencions malsanes a ningú -intervé en Camacho. Tampoc a la CNT. Però aquestes apreciacions fan el joc de la divisió sindical, que és actualment el principal projecte del govern reformista. Ara bé, la unitat sindical avança. L'acord de la Coordinadora de Forces Sindicals es concretarà aviat.

-D'altra banda -diu Ariza- no pretenem instrumentalitzar ningú. Si convoquem assemblees de les Comissions Obreres a les empreses, només hi assistiran els treballadors que se sentin identificats amb les Comissions Obreres. Que facin igual els altres corrents sindicals: en tenen tot el dret. Nosaltres no tenim pretensions hegemòniques. Simplement, hem lluitat, hem estat acomiadats, sancionats, empresonats per haver defensat els treballadors. Ara recollirem els fruits. No és lògic? D'altra banda, si distribuïm un milió de bons, això representa només un 15% de la població activa. I sabem que UGT, USO i els altres corrents tenen un espai a cobrir, i que el cobriran. Aspirem a una entesa de tots per construir, entre tots, la central sindical unitària, sense imposicions.

Els milions de Motor Ibérica

MOTOR IBÉRICA publica a EL ECONOMISTA del 10 d'abril de 1976 un resum de la Junta General d'accionistes. Hi llegim:

"Incloent-hi dividendes, Motor Ibérica ha proporcionat als seus accionistes una rendibilitat global del 56%, una de les més altes de la Borsa espanyola en 1975".

"El benefici abans d'impost ha estat de 704 milions de pessetes, enfront de 649 en 1974" (en 1971 havia estat de 207 milions).

"El 'cash-flow' (benefici i amortització) net ha arribat als 1.043 milions, 292 més que en 1974)

EN EL 40 ANIVERSARI DEL PARTIT

als obrers, pagesos, estudiants i inct

El 23 de juliol fa 40 anys que es va constituir el PSUC per la fusió, sobre la base del marxisme-leninisme, de quatre partits: Partit Comunista de Catalunya, Federació Catalana del PSOE, Unió Socialista de Catalunya i Partit Català Proletari. La Unió de Rabassaires va mostrar la seva simpatia pel nou partit i li va proporcionar militants i dirigents. La fusió es venia preparant com a conseqüència de l'esperit de resistència al feixisme, sobretot després de l'embranchida revolucionària d'octubre de 1934 i de la repressió consegüent, amb 30.000 empresonats a tot Espanya i, a Catalunya, la suspensió de l'Estatut d'Autonomia.

El PSUC neixia, doncs, als començaments del sollevament franquista, sota el signe de la lluita contra el feixisme i per la democràcia, i tota la seva història és la història d'un combat sense interrupció pels mateixos objectius.

La sublevació feixista va provocar en l'aparell d'estat una crisi total, tot precipitant uns canvis revolucionaris que van situar la classe obrera al lloc dirigent, com a classe capdavantera de la resistència armada i com a columna vertebral de la nova societat que sorgia a la zona republicana. A Catalunya, on a causa del més gran desenvolupament industrial això fou més evident que enlloc, l'hegemonia anarcosindicalista sobre la massa treballadora va obstaculitzar, però, que aquesta assumís plenament i amb tota eficàcia el paper dirigent que li corresponia. En aquella situació, el PSUC va destacar de seguida com a instrument idoni per a materialitzar el paper dirigent de la classe obrera. Va ser el factor decisiu, juntament amb el PCE, per a crear l'Exèrcit Popular, cohesionant i disciplinant l'esforç militar del poble. Va col·laborar activament i lleialment amb el govern de la Generalitat per promoure la producció i per imposar un ordre jurídic enfront de les arbitriarietats dels "incontrolats". Es va oposar a les col·lectivititzacions forçoses, a la persecució religiosa i a l'imperi de l'arbitriarietat, que van fer girar d'esquena a la causa republicana amplis sectors populars inicialment disposats a lluitar contra el feixisme.

Malgrat les insuficiències del PSUC, comprensibles en un partit jove d'origens tan heterogenis, les masses obreres i populars catalanes van apreciar la justesa de la política del PSUC i el seu sentit de la responsabilitat, com ho prova el fet que, de 6.000 militants al moment de la fundació, passés a tenir-ne 60.000 al moment de la I Conferència i 90.000 en acabar la guerra. La UGT, animada pels comunistes, va arribar a tenir 600.000 afiliats, i les JSU 50.000.

un combat duríssim

Un cop acabada la guerra, la resistència contra el nazi-feixisme va continuar dintre i fora d'Espanya. Durant la segona guerra mundial, milers de combatents antifeixistes de Catalunya i de tot l'estat espanyol van aportar una contribució important -gràcies a la seva experiència de combat- a la lluita per la llibertat d'Europa. Els militants del PSUC no van estalviar sacrificis en aquella lluita, sobretot als fronts de la Unió Soviètica i França. Entre els seus màrtirs destaca en Josep Miret i Musté, membre del Comitè Central i ex-conseller de la Generalitat, mort en mans dels nazis. Molts comunistes catalans conegueren el calvari dels camps nazis de concentració i extermini i van contribuir decisivament a la resistència al seu interior.

Des de l'endemà mateix de la derrota, el PSUC reagrupa les seves forces i reempren el combat a l'interior del país, en condicions duríssimes de clandestinitat i repressió. Ja a començaments de 1940 és detingut Alexandre Matos, que mor a comissaria assassinat a trets per la policia, juntament amb més de cinquanta altres militants comunistes, dels quals foren afusellats Otili Alba i Tomàs Pons. El 1942 caurà també afusellat Jaume Girabau, que va tornar d'Amèrica per posar-se al cap de la delegació del Comitè Central del PSUC aquí. El 1947 són detinguts més de cent comunistes, dels quals seran afusellats Joaquim Puig Pidemunt, Àngel Carrero, Pere Valverde i el membre de les Joventuts Numen Mestres. La llista de les víctimes de la repressió fóra interminable, i els sacrificis inenarrables. Anys i anys de presó, de vexacions, de maltractes, de tortures constitueixen el tribut que el nostre partit ha pagat a l'opressió franquista.

Durant els primers anys, el PSUC va sostenir la lluita armada guerrillera, fins que es va revelar inviable. Alhora, el Partit va orientar els seus esforços en la reconstitució dels moviments de masses.

els moviments de masses

El PSUC ha ajudat decisivament el moviment obrer a reconstituir-se, a lluitar pels seus interessos materials immediats i per les seves reivindicacions polítiques generals, i a ocupar el lloc d'avantguarda que li pertoca en el combat per la democràcia. La detenció de Gregori López Raimundo i altres dirigents comunistes el 1951, poc després de la vaga general de Barcelona, posa de manifest el paper jugat pel PSUC ja en les primeres grans mobilitzacions obreres de la postguerra. Les lluites obreres immediatament posteriors vénen marcades també per la detenció de membres de la direcció del PSUC que hi havien jugat un paper directe: Emilià Fàbregas el 1957 i Miquel Núñez el 1958. Més endavant el Partit tindrà

una participació activa en les lluites de 1962 i 1963 i en la naixença de Comissions Obreres, així com en lluites posteriors i en els esforços per articular la classe obrera a través de les Comissions Obreres i de les possibilitats legals ofertes als sindicats feixistes. El PSUC va contribuir en les Comissions Obreres una experiència original unitària que podia servir el camí per superar la tradicional visió del moviment obrer sindical tot l'estat espanyol, entre socialistes (UGT) i anarcosindicalistes (CNT) establir les bases d'un nou sindicalisme unitari i democràtic.

Avui no és aventurat afirmar que el comunisme ha desplaçat la influència hegemònica de l'anarcosindicalisme sobre la classe obrera. Aquest fet té una importància històrica, perquè significa que, per primera vegada, la classe obrera catalana es veu dotada d'un partit polític propi, de classe, revolucionari i de masses, capaç de jugar el paper dirigent de tota la societat catalana en la marxa cap a la llibertat.

El PSUC no sols ha impulsat el moviment reivindicatiu de la classe obrera sinó tota la lluita política i la naixença cultural del poble català en l'estat present, des dels seus inicis en el moviment universitari i en les lluites dels intel·lectuals i professionals, potenciant-ne les components democràtiques més avançades i ajudant a esdevenir un factor polític de primer ordre. Ha impulsat el moviment treballant dintre de les Comissions Obreres primer i de la Unió de Pagesos després. Ha contribuït a desenvolupar moviments de masses entre els empleats dels serveis i els treballadors de la ministració Pública i a mobilitzar la població dels barris urbans per les seves reivindicacions específiques. Mantinent vells esquemes, el PSUC s'ha orientat a la plena incorporació de nombrosos cristians que, sense abandonar les seves creences religioses, han abraçat la causa del socialisme.

Les dones han jugat en el PSUC un paper actiu al llarg de tota la seva història. Ja en la primera detenció de comunistes, esdevinguda el 1940, una cinquantena de processats eren dones. També és cert, però, que la discriminació de què és víctima la dona en la societat actual ha repercutit en una relativa marginació tant de la presència femenina en el Partit com en el combat per l'emancipació de la dona. A partir del III Congrés (1973) s'ha produït una rectificació d'aquestes insuficiències.

El PSUC, que s'ha alimentat de la lluita dels obrers i pagesos catalans, de l'allau immigratòria dels darrers anys, és avui també el partit dels treballadors catalans, d'origen divers. El PSUC ha educat els seus militants, dintre de les seves possibilitats, a la lluita per la democràcia i la llibertat.

SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Actuals, a tot el poble de catalunya

en el reconeixement de l'entitat nacional de Catalunya i els ha portat a aspirar com a pròpia l'aspiració a les llibertats nacionals catalanes.

El PSUC ha mostrat una preocupació permanent pels joves treballadors i per la joventut en general, concretada especialment en el suport permanent donat a la JCC.

Un partit obrer nacional català

El PSUC ha estat, doncs, un dels motors decisius de la renaixença nacional democràtica de Catalunya, i és el factor més important de cara a la fusió de la lluita obrera amb la reivindicació nacional del nostre poble. La pena subratllar que, mentre que el moviment obrer sindical d'abans de la guerra no havia reconegut el fet nacional, les Comissions Obreres, sota la inspiració dels comunistes, l'han reconegut. Ara se celebra, precisament, el 40 aniversari de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

"Treball", l'òrgan central del PSUC, va començar a publicar esporàdicament el 1943 i regularment a partir de 1946, fins arribar al seu número 444 en clandestinitat. No hi ha cap publicació catalana i en català que hagi mantingut una presència activa tan regular i permanent en defensa de la llibertat de Catalunya. El PSUC ha estat present en la majoria d'iniciatives i accions polítiques i culturals que marquen l'actual renaixença catalana. Ha participat en moltes activitats de caràcter educatiu, en publicacions periòdiques i iniciatives editorials, en el desenvolupament de la cançó i el teatre, en l'extensió del sindicalisme, etc. I ha tingut un paper motor en les grans iniciatives unitàries que han situat Catalunya al capdavant de tots els pobles d'Espanya en la batalla per unir tota l'oposició i ferir enfront de la dictadura una alternativa democràtica de poder susceptible d'unir la gran massa del poble: la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques, l'Assemblea de Catalunya i, posteriorment, el Consell.

El PSUC, en suma, és un partit amb una lluita, un partit veterà. Els seus rengles figuren homes que han jugat un paper en la fundació del partit i en el govern de Catalunya durant la guerra, com Pere Ardiaca i Rafael Vidiella, aquest darrer ex-conseller de Justícia de la Generalitat. El PSUC, que havia estat alcalde de Sabadell, dirigent sindical i ministre de Treball de la República. Però al mateix temps, el PSUC és un partit jove, tant perquè ha estat capaç d'atreure a les files moltíssims joves -que hi han trobat respostes als problemes d'aquest país- com perquè representa el futur del nostre país.

com celebrar l'aniversari

La celebració del 40 aniversari del PSUC se situa en un moment polític particularment delicat. Se situa en plena operació reformista per part dels hereus del general Franco. L'operació reformista neix del fracàs -evident ja abans de la mort de Franco- de la forma immobilista tradicional de la dictadura, fracàs motivat principalment per la lluita democràtica de les masses. El reformisme aplega els homes que, independentment de la seva major o menor sinceritat democràtica, estan convençuts de la inviabilitat de les formes feixistes de poder i volen inserir-se en el corrent que duu inevitablement a la democratització del país tractant de conservar el màxim possible de privilegis socials i polítics per a la dreta social que ha dominat el país fins ara. És a dir, situant els canvis democratitzadors sota l'hegemonia de l'oligarquia financera.

D'acord amb els càlculs reformistes, per aconseguir aquest fi busquen: a) frenar al màxim la lluita de masses per tal de reduir al mínim el protagonisme del poble en el canvi democràtic; b) aïllar els comunistes com a avantguarda més decidida en la lluita per una democràcia autèntica, i c) dividir l'oposició per tal de poder maniobrar més lliurement i imposar la iniciativa governamental amb més facilitat.

Replicant punt per punt a aquests propòsits, els comunistes hem d'impulsar les lluites de masses i el protagonisme popular, hem d'impedir, de ser aïllats i hem de lluitar aferrissadament per la unitat de l'oposició sobre la base de la ruptura democràtica pactada. Part inseparable d'aquests objectius és la lluita contra la repressió i particularment contra les tortures, en defensa dels represaliats i empresonats i a favor de l'amnistia.

És en aquest marc que el Comitè Central del PSUC invita tots els comunistes, els amics i simpatitzants del Partit, a celebrar el 40 aniversari. El 40 aniversari no ha de situar-se de cap manera en el terreny d'una competició amb les altres forces democràtiques, sinó en el de la més estreta unitat de tota l'oposició democràtica en la lluita contra la dictadura. Ha de situar-se en el terreny de la unitat i la col·laboració del poble de Catalunya amb els restants pobles de l'estat espanyol, i en el de la més estreta unitat i germanor del PSUC i el PCE. La celebració ha de contribuir a denunciar amb la màxima energia la repressió i a reclamar l'amnistia immediata. Els actes del 40 aniversari han de ser un motiu més per afavorir la disposició de les masses populars a la lluita oberta pels seus drets econòmics, socials i polítics, per la democràcia. Han de constituir un element important en la lluita contra

la marginació dels comunistes de la vida pública, a través d'una clara i rotunda afirmació de la nostra presència en tots els segments de la vida nacional.

El C.C. del PSUC crida, doncs, cada militant, cada organització, cada amic i simpatitzant, a desplegar la màxima iniciativa i imaginació, els màxims esforços, de cara a un doble objectiu:

1) Afirmar i multiplicar la presència pública del PSUC, a través de mítings -Terrassa ens en dóna un exemple esplèndid-, assemblees a les empreses, a les barriades, als llocs d'estudi, als centres de reunió; a través d'una difusió massiva de la premsa i la propaganda del Partit, especialment dels materials editats per la direcció del Partit a l'entorn de l'aniversari, però també d'altres que la iniciativa de cada organització pugui produir.

2) Posar en marxa un reclutament massiu i un esforç de recollida de diners de cara al partit de masses que necessitem. Incorporar al Partit milers de nous militants, així com els antics militants desorganitzats, amb uns criteris completament nous, adaptats al procés d'intensa politització que viu el país i que permet un creixement dels nostres efectius sense precedents en les etapes anteriors. Qualsevol sectarisme, qualsevol estretesa de criteris han de ser enèrgicament bandejats. L'emissió del primer carnet del Partit des de 1939 constituirà un element d'emulació en el reclutament, que totes les organitzacions han de tenir en compte.

L'esforç financer ha de fugir, també, de tota rutina i ha de situar-se en el terreny de les possibilitats enormes que es vénen obrint.

El C.C. del PSUC subratlla, en aquest 40 aniversari, la necessitat de treballar intensament per l'expansió i consolidació del gran partit de masses, marxista-leninista, de la classe obrera catalana, factor essencial per culminar victoriosament la lluita contra la dictadura i per orientar el país cap al socialisme, cap a un socialisme en la democràcia, amb pluralitat de partits, no inspirat en models estrangers sinó en les aspiracions i idiosincràsia del nostre poble, que obri una etapa de justícia i de renovació democràtica, en la "merescuda llibertat" que s'atansa.

Endavant cap al gran partit de masses dels comunistes de Catalunya!

Endavant cap a la ruptura democràtica, la llibertat i el socialisme!

Visca el Partit Socialista Unificat de Catalunya!

El Comitè Central del

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

vida del partit ★ vida del partit ★ vida del partit ★ vida del partit

EL 40 ANIVERSARI A BADALONA

El Comitè Comarcal de Badalona, Santa Coloma de Gramenet i Sant Adrià de Besòs va celebrar la commemoració del 40 aniversari del PSUC a l'aire lliure, al Canyet, prop de Badalona. Va ser una emotiva festa que va durar tot el dia. Es van posar parades on es vengueren posters i publicacions del Partit. Hi havia banderes catalanes i banderes roges amb el nom del PSUC. Més d'un miler de persones, militants, simpatitzants i amics, hi van assistir.

Al matí es va fer un míting. Van parlar dirigents del Partit, de Comissions Obreres i de la Joventut Comunista. Una companya va intervenir sobre la qüestió de l'opressió de què és víctima la dona.

Va iniciar els discursos Blai Osuna. Va explicar la política del Partit, el camí democràtic cap al socialisme, el caràcter nacional del PSUC. Va dir que el PSUC està a favor de la ruptura, que

no es poden creure les preteses intencions democràtiques del Govern perquè aquest continua mantenint a la presó o a la clandestinitat o a l'exili molts demòcrates, que no poden exercir lliurement els seus drets de ciutadans. En referir-se, entre aquests, a Gregori López Raimundo, Sánchez Montero, Lobato, Dolores Ibàrruri i Santiago Carrillo, els aplaudiments eren eixordadors. Resonà el crit de "Sí, sí, sí, Dolores a Madrid". El company Osuna va acabar el seu discurs dient "aquest 40 aniversari ha de servir per reafirmar el caràcter de catalanitat del nostre partit".

Altres oradors foren Manuel Pérez Ezouerra i Pere Soto.

Un cop acabat el míting, tothom va cantar "La Internacional", ben de cor.

Pels voltants hi havia la força pública, però no va intervenir. L'acte fou consentit per l'alcalde de Badalona.

I PLE A STA. COLOMA

El van constituir 70 militants, i hi van assistir membres del Comitè Comarcal i del Comitè Central. L'informe polític recollí les recents mobilitzacions a la ciutat -especialment les del moviment obrer en la vaga del Metall- i va examinar amb esperit autocrític el creixement de la Joventut Comunista, del moviment de dones i l'ajut que els ha donat el PSUC. També va examinar amb el mateix esperit altres tasques del Partit. Les intervencions varen coincidir amb aquesta postura autocrítica del Comitè Local i varen assenyalar la necessitat de treballar per un autèntic partit de masses, augmentar la distribució de la nostra premsa, potenciar el treball unitari per a una alternativa municipal, sortir a la claror i, sobretot, enfortir el moviment obrer. Després del resum, fet per un membre del Comitè Central, es va elegir un nou Comitè Local, més nombrós que l'anterior.

(Foto "Treball")

POBLE NOU: PRIMER MITING A BARCELONA

L'admiració, que no triga a vestir-se d'entusiasme, es pot llegir en els rostres que contempen la decoració del local on, uns minuts després, començarà el primer míting del PSUC a Barcelona després de la guerra. "Quina satisfacció, companys -dirà en acabat Pere Ardiaca amb emoció-, veure aquesta sala després de quaranta anys d'una guerra destinada a anihilar el comunisme!"

Ja des del principi, quan en Pere Pérez -el primer orador- anuncia la presentació "amb cara i ulls" del Partit, els crits de "PSUC", "Amnistia", "Llibertat", "Assemblea de Catalunya", "Sí, sí, sí, Dolores a Madrid" i altres, brollen de les gorges del mig miler d'assistents, obrers gairebé tots.

Parla Júlia Mena sobre l'allibera-

ment de la dona i arrenca una allau d'aplaudiments quan es refereix a la companya Dolores. Josep Mª Torres parla del moviment popular i ciutadà. Després en Manuel Martínez, conegut lluitador del tèxtil parla "del protagonisme del canvi: la classe obrera i les seves Comissions" i acaba amb una salutació al combat de "Motor Ibèrica".

La història d'aquests 40 anys de combat ininterromput, explicada per un dels homes que la personifiquen, Ardiaca, galvanitza l'auditori. Veiem veterans que no poden evitar les llàgrimes. Alguns assistents, trencat el fil de la indecisió, demanaran, en acabar, un lloc de combat en les nostres files.

10 de juliol. Poble Nou, a Barcelona. Una altra mostra de la realitat indestructible que és el nostre PSUC.

A FAVOR DE LA MARXA DE LA LLIBERTAT

COMUNICAT DEL C.E. DEL PSUC

El PSUC fa pública la seva més enèrgica protesta per la prohibició per part del govern de la Marxa per la Llibertat, convocada per Pax Christi, i fa seva la declaració que els organitzadors feren com a resposta a la prohibició per part del Ministeri de Governació. Aquesta prohibició cal situar-la en el conjunt de la política repressiva menada fins ara contra la mobilització del poble per l'amnistia i la llibertat.

El PSUC reitera la seva valoració de la Marxa com un pas molt important en el procés de conquesta de les llibertats democràtiques i nacionals. En aquest sentit, remarca els objectius democràtics que l'animen, coincidents amb els punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya. De la mateixa manera, valora molt positivament tot el treball realitzat fins ara per Pax Christi i els "Captaires de la Pau" com una veu democràtica de l'Església de casa nostra. Es per tot això que el nostre partit s'adhereix a la convocatòria de la Marxa i es compromet a treballar amb totes les seves forces perquè es porti a terme.

Barcelona, 8 de juny de 1976

EL SENYOR MUNTANER I PASCUAL, EL PSUC I LA LLENGUA CATALANA

Es comprensible que, a mesura que el moviment democràtic conquereix nous espais de llibertat, el debat polític esdevingui més complex i conflictiu. L'acord de les forces de l'oposició catalana -expressat principalment en les instàncies unitàries de l'Assemblea de Catalunya i del Consell de Forces Polítiques- no significa, òbviament, una completa unitat política i ideològica, sinó coincidència en uns plantejaments mínims de trencament democràtic per a la consecució d'un règim de llibertats. Un d'aquests acords unitaris és el restabliment de l'Estatut d'Autonomia de 1932 "com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació" (punt 3 de la Declaració de l'A. de C.).

D'un temps en aquesta banda, però, s'alcen algunes veus a través de les tribunes públiques que semblen voler destruir aquesta unitat de les forces d'oposició democràtica catalana. Un exemple significatiu el trobem en el furios atac que ha fet contra el PSUC el senyor Josep M. Muntaner i Pascual a la tercera pàgina del diari "Avui" (8-VI-1976). Amb el pretext de rebatre un article de Xavier Folch -on s'expressaven unes opinions personals mesurades en el to i, en tot cas, respectables, sobre l'artificialment polèmica de l'oficialitat exclusiva de la llengua catalana-, el senyor Muntaner s'ha dedicat a atacar el PSUC amb fal·làcies i insults ("instància sucursalista del PCE", "el PSUC considera l'autonomia com una mena de 'règim especial'", etc.), que semblen tenir com a única finalitat descreditar davant el nostre poble el partit majoritari de la classe obrera catalana.

Una mostra d'aquestes fal·làcies està en l'extrapolació que fa el senyor Muntaner del concepte de llerrouisme. Si volguéssim imitar els seus mètodes -cosa que no volem fer- podríem dir que l'únic llerrouista de veritat és ell, que, amb el seu verbalisme i els seus propòsits discriminatoris, no fa més que irritar els immigrants i impedir el procés de plena adaptació a la nostra comunitat. Però per aquest camí no avançaríem en la clarificació dels punts en debat.

Diguem sense embuts que una cosa és el problema polític de l'oficialitat exclusiva del català (i jo crec personalment que, formulat en aquests termes, sense explicacions complementàries com les que donava l'article 2 de l'Estatut de 1932 o, si voleu, la dels articles 5 i 31 de l'Estatut de Núria de 1931, l'expressió pot interpretar-se com a discriminatòria) i una altra la plenitud d'ús del català, la seva normalització completa i sense reserves. En altres termes, una cosa és el problema tàctic de com arribar a aquesta plena normalització i una altra és el reconeixement dels drets de la nostra llengua i la nostra cultura que cap democràcia sincer no nega. Això no té res a veure amb el llerrouisme, excepte que

donem a aquest terme un significat abusiu. El llerrouisme vol dir a casa nostra anticatalanisme, vol dir la negació dels drets nacionals del poble català, vol dir alienació al servei del centralisme. Quan un comunista surt en defensa de les minories lingüístiques que, mal que ens pesi, avui existeixen a Catalunya, ho fa per una elemental exigència democràtica de solidaritat, no pas per lesionar o restringir els drets nacionals del poble català: al contrari, ho fa per evitar divisions artificials, que el poble no comparteix ni entén, ho fa per facilitar la plena adaptació d'aquestes minories a la nostra col·lectivitat, fins i tot, a la llarga, en l'aspecte lingüístic. Respon al convenciment que és un mitjà més democràtic -i, en definitiva, més eficaç- la persuasió, la discussió lliure, que no pas qualsevol tipus d'imposició ordenancista.

Sembla que el senyor Muntaner té por de les "minories lingüístiques permanents". És difícil de dir que entén per "permanència". Des d'un punt de vista sociològic, la permanència de les minories lingüístiques procedents dels allaus immigratoris és molt relativa. Mentre que els aranesos formen una veritable comunitat lingüística estable i previsiblement duradora, els immigrants andalusos, castellans o gallecs no formen veritables comunitats ètniques perquè han trencat les seves arrels amb les comunitats originàries i perquè són per definició inestables a mesura que nous immigrants s'hi incorporen, d'altres s'adapten plenament al país de destí). Ara, actualment, i en un futur immediat, aquests immigrants constitueixen a casa nostra minories lingüístiques i no els podem ignorar. amb n'hi ha als Estats Units (italians, portorriquenys, "chicanos", etc.), malgrat

que es tracta d'un país de llengua oficial única. I ja que citem aquest exemple, preguntem: ¿ens agradaria, com a demòcrates, que els andalusos instal·lats a Catalunya es trobessin, dins una Catalunya lliure, en les condicions socials que es troben els "chicanos" o els portorriquenys als Estats Units? Evidentment, als comunistes catalans no ens agradaria pas que això passés i lluitarem pels seus drets. Haurem de proporcionar-los tots els mitjans perquè la incorporació a la nostra comunitat es faci en les condicions menys doloroses possibles. Lluitarem pel millorament de les seves condicions de vida, per un habitatge digne, per uns transports públics adequats, per una correcta infraestructura sanitària i perquè tinguin escoles gratuïtes, en les quals els seus fills tindran dret no sols a rebre l'ensenyament en la seva llengua, sinó a realitzar-se en la seva cultura d'origen, i, al mateix temps, aprendran el català -perquè és la llengua del país i perquè no se'n sentin marginats- i rebran la instrucció necessària per conèixer la realitat immediata, el lloc i la comarca en què viuen, la història i la cultura de la nova pàtria que han escollit com a llar.

Aquesta és, n'estem segurs, una tasca de sentit autènticament nacional, i els comunistes catalans no hi podem renunciar. És, en el fons, una tasca més nacional, més catalanista, que no pas la dels "nacionalistes radicals", els quals, amb les seves barroeres discriminacions, no aconseguirien altra cosa que provocar divisions perilloses dins les classes populars -fomentant, ells sí, un neollerrouisme- i impedir la progressiva incorporació dels immigrants a la cultura catalana.

Ramon Roig

uns articles molt citats (i poc coneguts)

Article 5

"La llengua catalana serà l'oficial a Catalunya, però en les relacions amb el Govern de la República serà oficial la llengua castellana.

"L'Estatut Interior de Catalunya garantirà el dret dels ciutadans de llengua materna castellana a servir-se'n personalment davant dels tribunals de justícia i davant dels òrgans de l'administració.

"Així mateix els ciutadans de llengua materna catalana, tindran el dret d'usar-la en llurs relacions amb els organismes oficials de la República a Catalunya."

Article 31

"L'ensenyament primari serà obligatori i gratuït. La Generalitat facilitarà als escolars més aptes l'accés a l'ensenyament secundari i superior. A totes les escoles primàries de Catalunya serà obligatori l'ensenyament de l'idioma castellà. La Generalitat de Catalunya mantindrà escoles primàries de llengua castellana en tots els nuclis de població on, segons el darrer trienni, hi hagi un mínim de 40 infants de llengua castellana. En aquestes escoles s'ensenyarà la llengua catalana."

(Aquests articles pertanyen a l'Estatut de Núria, plebiscitat pel poble català el 2 d'agost de 1931. Són els dos únics preceptes que es refereixen a l'ús oficial del català. No reproduïm l'article 2 de l'Estatut d'Autonomia aprovat per les Corts l'any 1932 i que estableix un règim de cooficialitat atenuada, perquè ha estat prou divulgat.)

El X aniversari de la C.O. Nacional de Catalunya

Les Comissions Obreres han vist com se'ls negava el permís governatiu per celebrar l'acte general commemoratiu del seu X aniversari.

Això no treu que arreu de Catalunya comencin a celebrar-se actes en aquest sentit que trenquen la discriminació del Govern cap a Comissions Obreres.

Mollet

El dia 12 a Mollet del Vallès va tenir lloc un acte públic que, sota el títol "El futur sindical de Catalunya", es convertí en un veritable míting de CC.OO. El local, totalment insuficient, només va permetre encabir unes 400 persones. Un nombre indeterminat seguí l'acte des del carrer, a través dels finestrals. Foren desplegadas dues pancartes, una amb el lema "Amnistia laboral" i l'altra saludant el X aniversari. En Paco Rodríguez féu una exposició històrica de les Comissions Obreres i la seva tasca present. Emili Martínez es referí al funcionament de les CC.OO. al Vallès Oriental i López Bulla analitzà el moment social, polític i econòmic del país. A la presidència de l'acte els membres del secretariat comarcal de les Comissions Obreres i una representació de treballadors de Motor Ibèrica, un dels quals explicà la lluita a la seva empresa i cridà a la solidaritat activa. Els oradors foren interromputs diferents vegades pels aplaudiments i per exclamacions d'"Amnistia laboral". "Sí, sí, sí, Dolores a Madrid", "Visca CC00", "Solidaritat Motor Ibèrica" i d'altres. La presència d'un dels quatre detinguts de Motor Ibèrica que acabava de ser posat en llibertat provocà moments d'intensa emoció.

Mataró

També a Mataró tingué lloc, el dia 11, un acte commemoratiu del X aniversari. Governació i la Direcció General de Seguretat l'havien prohibit. Malgrat la prohibició l'acte es celebrà, però als locals del sindicat, amb l'assistència d'uns 300 treballadors, entre els quals hi havia una representació de totes les UTT de Mataró.

Acte general a l'Hospitalet

I, fos com fos, la Comissió Obrera Nacional de Catalunya no podia renunciar a un acte general. Ha hagut de ser fet en la clandestinitat i, per tant, ha calgut limitar-ne l'assistència. Un miler de delegats de tot Catalunya es van aplegar el dia 17 a una església de l'Hospitalet de Llobregat. Eren només una part dels que haurien estat en un acte legal, com el que es projectava.

però podem afirmar, no pas perquè sí, que representaven centenars de milers de treballadors catalans. Un acte ple d'emoció, d'esperit de combat. Les pancartes i els crits exigien llibertat, exigien l'amnistia política i laboral, unitat sindical i també les llibertats nacionals de Catalunya. Varen parlar Cipriano Garcia, Esteve Cerdan, Agustí Prats, López Bulla, Francesc Frutos, Joan Domènec Linde, Núria Casals i un càrrec sindical de "Motor Ibèrica". L'acte, la transcendència del qual no pot reflectir-se en aquestes curtes ratlles, va acabar amb el cant de "La Internacional", tothom dempeus.

Es constitueix l'A.D. de Badalona

El 27 de maig es va constituir a Badalona l'Assemblea Democràtica local. Van assistir a l'acte dues-centes persones. Hi havia més de vint delegacions de partits polítics, organitzacions obreres i entitats ciutadanes. Clar exemple de l'entesa unitària a la ciutat. L'Assemblea Democràtica de Badalona es reafirma en els quatre punts de l'Assemblea de Catalunya i en la ruptura democràtica i invita a un debat ciutadà per l'elaboració d'un programa municipal democràtic, del qual ja en proposa els punts bàsics. Suposen la plena democratització de la vida local i la creació d'un Consell Municipal Provisional que garantiria eleccions democràtiques a la ciutat. Van signar el document de l'Assemblea CDC, CSC, PSGE, PSUC, PSC (ex-Reagrupament), PTE, JGR, JCC, CC00, UGT, USO, "Taula de no-alineats", Jove Cambra, Grup local "Pax Christi", Grup de Defensa i Promoció dels Drets Humans, Associació de Veïns de Sistrells, Centre Social de Pomar i cinc persones a títol individual. El document es va llegir, al cap d'uns dies, en la festa popular organitzada pel Secretariat local del Congrés de Cultura Catalana, que va aplegar al voltant de les quinze mil persones.

A la foto, un aspecte de la constitució de l'Assemblea Democràtica de Badalona: (Foto "Trellall")

XVII Permanent

Manifest per la ruptura

Iniciar una campanya de mítings unitaris i aprovar el Manifest per la ruptura: aquest acord de la XVII Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunida el 13 de juny, és una base de treball que l'Assemblea ofereix com a resposta a l'operació reformista sobre els drets de reunió i associació.

La Permanent, en efecte, "denuncia les maniobres que pretenen consolidar el paper de les institucions franquistes, que, marginant el poble i la seva sobirania, són una manipulació més en favor del continuisme". La Permanent ha fet seu l'informe presentat per Justícia Democràtica de Catalunya, segons el qual es tracta d'un "instrument al servei dels mateixos sectors polítics que monopolitzen el poder", tot això "qualsevol que sigui el resultat de la reforma del Codi Penal".

La Permanent denuncia també, en el seu comunicat, la pràctica freqüent de la tortura, i la declaració de "matèria reservada" per a aquest tema, que assegura la impunitat dels torturadors. La Permanent pren també la decisió d'engegar la campanya anomenada "Salvem Catalunya per a la Democràcia", per tal d'evitar que es continuïn prenent decisions irreversibles que "condicionin el nostre futur com a poble o hipotequin la seva qualitat de vida".

El Manifest per la ruptura és un dels documents més clars i precisos que s'han produït des de les instàncies unitàries. Clar en la denúncia del reformisme i els seus paranyes. Clar en la reafirmació de la ruptura. Clar en la crida a "reforçar la unitat" i "mantenir el programa per sobre de qualsevol particularitat, opció partidista o esforç disgregador". Clar també en l'afirmació que "les llibertats no ens seran atorgades sinó que les hem de conquerir mitjançant la mobilització unitària" de totes les nacions i regions de l'Estat espanyol. I clar, finalment, en la crida a fer condemnar al fracàs "els esforços reformistes de fraccionar la unitat a través de possibles negociacions ex-cloents".

Es digne de menció que, per primera vegada, una instància unitària catalana fa seva la reivindicació d'un Govern Provisional a nivell de l'Estat.

Totes les organitzacions del PSUC, totes les organitzacions de l'Assemblea de Catalunya, tenen en el Manifest una eina molt útil de treball polític. Es tracta de treure'n el màxim profit.